PETŐFI SÁNDOR - ALKONY

Olyan a nap, mint a hervadt rózsa,
Lankadtan bocsátja le fejét;
Levelei, a halvány sugárok,
Bús mosollyal hullnak róla szét.

Néma, csendes a világ körűlem,
Távol szól csak egy kis estharang,
Távol s szépen, mintha égbül jönne
Vagy egy édes álomból e hang.

Hallgatom mély figyelemmel. Oh ez
Ábrándos hang jólesik nekem.
Tudj' isten, mit érzek, mit nem érzek,
Tudja isten, hol jár az eszem.

WASS ALBERT - TAVASZI SÉTA

Meghódolok egy délutánra ma,
Szabadba vágyó nyughatatlan lélek.
Kedvedért egy röpke pillanatra,
A régi erdők bájkörébe lépek.

Elvetem ma ezt a szürke páncélt:
Közömböst, melyet bánatom rakott,
Ma lenge-leplű szellemöltözetben
Megyek dalolni régi csillagot.

Nézd, ott fent már bársony-zöld a rét,
Ezüstös csermely boldogan nevet,
A nap tüzes sugárral hinti be,
A bárányfelhős, türkizkék eget.

Fuvallat támad, langyos, kellemes,
A barka-por arany felhőt havaz,
Tölgy-templomok orgonája zeng:
Ott áldozatra lobbant a tavasz.

Hívogat már a néma bükkfa-bolt
A mohos fákra, hogy leszállt a csend ...
Tavasz-ünnepre gyúló rengetegben
Egy fáradt lélek végre megpihent